

De laatste dag

Vorig jaar konden we op vrijdag door omstandigheden niet naar het dorp. Iets wat al jaren traditiegetrouw op het weekprogramma stond. Gelukkig was het dit jaar wel mogelijk om een bezoekje te brengen aan het dorp waar wij in resideren, het pittoreske Hunsel. Ons bezoek aan het dorp bestaat over het algemeen uit twee delen: het laatste (vaak beslissende) spel van de week en een bezoek aan de lokale snoep- en speelgoedwinkel om het zakgeld op te maken.

Aangezien het weekklassement, waarin de groepjes strijden om de eeuwige roem, bij zowel kamp A als B uitmondde in een nek-aan-nekrace, was het laatste spel extra beladen. Dit jaar was dit een fotospeurtocht, waarbij er zoveel mogelijk foto's moesten worden gemaakt van, bijvoorbeeld, een kudde hertje en een lachende zon. Niet iedereen was overigens blij met onze aanwezigheid. De eigenaar van de hertjes was niet gediend van de stroom aan paparazzi.

Het tweede deel van ons dorp bezoek was niet mogelijk door de simpele reden dat Hunsel een schoolvoorbeeld van een gehucht is. Meer dan een bakker, slager en een BMW onderdelen shop is er niet te vinden. Aangezien uw kinderen, zoals u misschien wel begrijpt, geen behoefte hebben aan vers gebakken brood of een nieuw stel bougies, werd het kerkplein omgetoverd tot een snoepwinkel. Tijdens en na het spel konden de kinderen zich te goed doen aan onder andere zoute rijen en knetter lolly's.

Nadat we terug zijn gekomen uit het dorp was het tijd voor de middagrust. Zowel voor de kinderen als voor de leiding eerder noodzaak dan luxe. Aangezien de ijswinkel in het dorp pas om 14:00 open ging en ze niet speciaal open wilde om ons van ongeveer 70 ijsjes te voorzien (een gemiste kans volgens ons), konden de kinderen zelf een 'coupe deluxe' samenstellen bij het kampgebouw.

Het mooiste deel van de vrijdag is natuurlijk de bonte avond! We hebben weer mogen genieten van een breed scala aan optredens, van A jongens die de Macarena dansen tot een vervolg van de datingshow 'HKZ First Dates'. Daarnaast was het ook tijd om afscheid te nemen van een drietal zestienjarige. Blijft altijd een lastig, maar toch ook wel mooi moment. Het hoogtepunt van de avond is toch altijd wel de disco. Met z'n allen in ons mooiste kloffie (of een shirtje uit de waszak dat nog net kan) ontzettend 'hard gaan' op de hitmachines van weleer en het heden. Van de Kabouterdans, naar Let it go, Oya lélé en Top 40 muziek. Alles kwam voorbij en werd uit volle borst meegezongen. De buurt is ook weer op de hoogte wat muziek betreft.

Gisteren hebben wij onze B'ers getracht uit te leggen hoe het uitbreken er vroeger uitzag. Stil, sluipend en in donkere kleding langs de leiding om nog even samen wat tijd te kunnen doorbrengen in het dichtstbijzijnde maisveld. Deze uitleg heeft tot zover nog geen zoden aan de dijk gezet. Zojuist lopen de gangen vol met kinderen (in fluorescerende kleding) die nog net niet gillend en stampend richting buiten gaan. Het zal niet erg ingewikkeld worden deze lopende discotheken weer terug te vinden. Terwijl vorige zin op het digitale papier werd gekwakt, hebben de leiding de meeste kids alweer binnen. Nog vier te gaan, maar ook deze lijken kansloos om zich te kunnen verstoppen voor de zeer ervaren leiding. Uitbreken is een kunst, dat blijkt maar weer. Morgen nog 'even' opruimen en inpakken dan zit dit geweldige jaar er helaas al weer op. Zoals Dio zong: "Had ik maar een tijdmachine..."

Tot morgen!

Liefs,

Lonneke, Koen, Ed, Daan, Jeffrey, Sarah, Tom, Annick, Daniëlle, Simon, Sonja, Nynke en Ruben

